

Literární příloha úterý 5. 7.

Mýtus o zámku

Příběh ovčáka a Františky zaujal nejen různé lidové autory, ale i literáty konkrétních, ba dokonce známých jmen. Podařilo se nám několik takových zpracování objevit. Nelze vyloučit, že existují i další. Tímto vyzýváme k pátrání po dalších verzích Krásného zámku od dosud neprověřovaných autorů. Šťastní nálezci z řad čtenářů budou za své literárněvědní zásluhy peněžně odměněni!

Ondřej Šmejkal, Radek Ocelák, Tereza Šmejkalová, Vojtěch Diatka

Václav Šolc

Stojí hora nevysoká v vlasti mé, v oteckém kraji, stojí stavem nevěstiným, když ji věnci zdobívají. A kol čela skvostný zámek, z bílých věží věnec vije a v tom věnci perla rdí se – v zámku perla – děva žije.

A v ten údol pastýř jeden tiché beránky honívá, a když vzejde první hvězda svým ovečkám písně zpívá. Zpívá krásně, přerozkošně, až se skvostný zámek chvěje, až v tom zámku krásná dívka v srdci svém se rozesměje.

(...)

Otokar Březina

Usedám nad ránem na zídkách šerých zahrad, pohublý pastýř nádherných, horoucích visí, z napjatých ve výškách strun, na něž jen zřídka mi zahrát, tónů a souzvuků, s ránem jež bojácny mizí.

tónů a souzvuků, s ránem jež bojácny mizí.
V mých snech však barví se oblaka vzrušeným nachem, strnulí ptáci se lesknou krystaly solí, na dotek u brány Tajemství v pokleku plachém vesmír svých vonných a měnlivých ilusí volím.
Tam úsvit sžehne a přetaví palným žárem háje i zámek, zlou, ironickou pannu

háje i zámek, zlou, ironickou pannu a oslepen konečně kovů a kamenů nádherným varem, vznícen sám co oběť Nejvyššímu vzplanu!

Petr Bezruč

Nech si svou lásku, zámecká panno! Rozmary pánů mi zkalily srdce. Nepřijdu do hájku na zítra ráno. Dopis tvůj trhají mozolné ruce.

Nech si svou lásku, grófova dcero! Nejsem ta ovce, co ti tu patří! Frygickou čapku a na duši šero mám já i moji ovčáčtí bratři!

Fráňa Šrámek

Ovčáček, ten stádo pase, tím ovčáčkem já jsem byl, když jsem jednou ovce pásl tu roh v zámku zatroubil, do čtyř stran a nejvíc ke mně, tu mi bylo přetajemně, když jsem večer přihnal domů, už jsem s mámou nemluvil.

(...)

Konstantin Biebl

zrána krásná panna stála v zahradách bdí s ní kvítky libých myrt i listy lilií však sama, padá chlad a pasáčka jal strach fíky! jižní kříž! žíti si v Indii!

Vítězslav Nezval

(...)

starý ovčák o holi se hrbí ke hrobu a jeho syn zavádí velkovýrobu své lásky a dramata žijem jako vždycky a přece zítra začínáme dojit elektricky noční chodec dál se noří do světel a stínů z roku na rok přitom houstne vůně lanolinu zámek ještě stojí, zelený háj již ne musel ustoupiti nové velkostřížně jako svíčka která ustoupila žárovce jak plemenný beran který nestačí už na ovce jako chléb a sůl když máme margarin jak zestárlé ženy osiřelý klín

František Halas

Koho budeš líbat, zámecká panenko kdo se ujme tvé zavlhlé milosti na studené hlíně

Nečekám už salvy slávy nevím co tam dostanu

To ticho za křiku ptactva všelikého v hájíčku zeleném

Vladimír Holan

Ve vědomí vloup se mi krásný zámek, jenž na Jičín ústy cimbuří nedokýchne. V zámčině klíně stářím chořivý otec kdys prohnav se ženou zplodil syna, o jehož pohled panna svou touhu ohýbala, až zkroutila ji v bimetalový dopisní kruh vášně a lásky.

Když lůna zaklapne své zení, do pralesa chloupků na kůži přírody, kde všehochutní ptáci řeží krajiny čelenku,

vstrč s nozdrami i všehomír své duše. Retotýkat se tam budeme.

PANNNO!

Já vlnění nekonečna vloček nekonečen přízemními šlehy trapností nejsa vlečen duši mám obrostlou chlupy přírody a datlové pochyb mi klovou svědomí. Já retotýkat budu jen čas uzmrzlý v mou hůl a pojídat drobky krásna – sůl.

Václav Hrabě

Četl si pomalu slova, která nejdou sdělit telefonem slova přeplněná pompézností a pomyslel že nezáleží na nich

Do talíře zhasil cigaretu vytáhl ovčáckou píšťalu a vprostřed noci začal hrát blues o nesplněných přáních

Jan Skácel

úroda zlátne tolik ticha uprostřed času stinný kout za stromy zámek plný lásky a stačí ho jen odemknout

Daniel Landa

Sedím na mezi a čtu si tvý psaní, líbačka, hájíček, jó, má to šťávu, potom jak každý den plivnu do dlaní, nůžkama na ovce oholím hlavu.

V hájíčku zeleným krákaj jen vrány, marně mi píšeš nějaký stesky, stejně mám pro sebe jinačí plány a Humprecht mi nikdy nezněl moc česky.

Ref: A tak posílám ti pozdrav z pole, bohužel musím tě zklamat, budu se držet svý hole a chleba a vody a soli a kanad.

